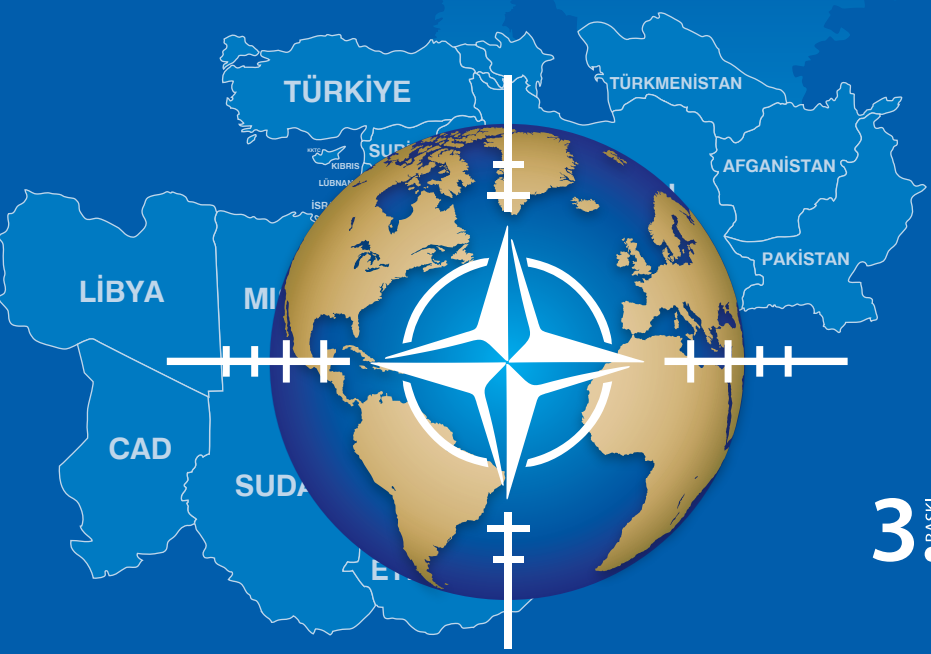
KÜRESEL EFENDİLERİN DERİN OYUNU

NATO'NUN İSLAM'LA SAVAŞI

MURAT AKAN

GÜNCEL SİYASET

3. BASKI

Hayat

NATO'NUN İSLAM'LA SAVAŞI

© 2018, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir. İzinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-279-2

Sertifika No: 44968

Hayat Yayınları	:	660
Güncel Politika	:	21
Kitabın Adı	:	NATO'nun İslam'la Savaşı
Yazarı	:	Murat Akan
Yayın Editörü	:	Erol Şahnacı
Kapak ve İç Tasarımı	:	Hayat Yayınları
Baskı Yeri ve Tarihi	:	Ankara, 2022
Baskı ve Cilt	:	Korza Yayıncılık Basım San. ve Tic. A.Ş. Yenice Mah. Çubuk Yolu Üzeri No: 3 Çubuk / Ankara Tel: (0312) 342 22 08 Fax: (0312) 341 14 27 Sertifika No: 40961

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55
www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
/hayatyayinlari /hayatyayinlari

NATO'NUN İSLAM'LA SAVAŞI

MURAT AKAN

Hayat

Murat Akan

1969 yılında Gümüşhane/Kelkit'te doğdu. Ortaokul ve lise eğitimini Kelkit İmam Hatip Lisesi'nde tamamladı. 1991 yılında Ankara Gazi Üniversitesi İletişim Fakültesi'ni kazanan yazar, bu okuldan 1995 yılında mezun oldu. 2006 yılında Özel Okan Üniversitesi'nde Yüksek Lisans öğrenimine başlayan yazar, 2008 yılında Uluslararası İlişkiler Bölümü'nü bitirdi. Aynı üniversitenin açmış olduğu Siyaset Okulu kursunu da tamamlayarak siyaset sertifikası aldı.

Murat AKAN, fiili olarak üniversite yıllarında başladığı gazetecilik mesleğinde, ulusal basının birçok görsel ve yazılı yayın organlarında 11 yıl Polis-Adliye muhabiri olarak çalıştı. Çeşitli dergi ve gazetelerde olayların perde arkasıyla ilgili makale ve dizi yazıları yayımlandı. 2002 yılında son çalıştığı medya kuruluşundan kendi isteği ile ayrılan yazar, çeşitli kamu kurum ve kuruluşlarında da yaklaşık 15 yıl Basın Danışmanı olarak görev yaptı. **Derin Şifreler**, **Üst Akıl** ve **Kozmik Karargah** isimli kitapları bulunan yazar, orta seviyede İngilizce, Arapça ve Osmanlıca biliyor.

İÇİNDEKİLER

Giriş 9

I. BÖLÜM
HAÇ'IN İSLAM'LA SAVAŞI

Kutsal İttifak 17
Tapınak Şövalyeleri'nden Derin NATO'ya... 21
Yahudi-Hıristiyan Kardeşliği 24
Evanjelizm'in Gizli Örgütü 28
Osmanlı'daki Amerika 31
Tarihin En Derin Operasyonu 33
Misyoner Kuşatması 39
Bab-ı Ali'deki Evanjelist 43
İlk Gladio Denemesi 48
Evanjelizm'in Boğaz'daki Karargahı 52
Eğit, donat, kullan... 56
Casus Yuvası 59
Haç'ın Anadolu'yu İşgal Planı 63
Merzifon'daki Terör Üssü 67
Ajan Öğretmenler! 70
Delil Karartmak İçin Yakılan Okul 72
Dün Taşnak-Hınçak, Bugün PKK-YPG... 75
Türksüz İslam, İslamsız Türk Projesi 77
Evanjelizm'in On Bir Asırlık Alevi Kartı 80
Atatürk'ü Takip Eden Misyoner! 84
İşbirlikçi Aydın İhaneti 86
Şeriat Devletinden 'Dinsiz' Devlete 88
Meclis Kayıtlarından Silinen İhanet 92
İki Asırlık Gizli Plan 93

II. BÖLÜM

EVANJELİZM'İN KÜRESEL ORDUSU

NATO

NATO'ya Girişin Bedeli 99
Sahte Düşmandan 'Yeni Dünya Düzeni'ne... 103
Türkiye'nin Teslim Alındığı Gün 106
ABD Büyükelçisine Bağlı "Milli" Eğitim! 109
Kozmik Karargah 113
Ankara'daki CIA Ordusu 116
NATO'nun Gizli Orduları 119
Devlet Eliyle Terör 122
Türkiye'deki Derin NATO 126
Kaosun Merkezi 130
NATO'ya Karşı Gelmenin Bedeli! 132
İtalya'da Patlayan Lağım 135
NATO'nun Küresel Cinayetleri 139
İtalya'da P2, Türkiye'de FETÖ 142
Gizli El Taksim'de! 146
Gladio'yu Şikâyetin Bedeli! 148
Derin NATO'nun Solcu Askerleri 150
Kızının Adını 'NATO' Koyan Subay 155
Gladio Solu Nasıl Kullandı? 159
Derin NATO'yu Soruşturunca... 162
Derin NATO'nun Resmi Kanıtı 165
'Yeşil Kuşak' Projesinden 'Yeşil Düşman' Teorisine 168
'Mücahitler' Nasıl 'Terörist' Oldu 171
Dokuz Asır Sonra Yeni Haçlı Seferi 174
Sahte Belgelerle Yapılan İşgal 178

III. BÖLÜM
DERİN NATO'NUN
TÜRKİYE OPERASYONLARI

Derin NATO'nun Faal Olduğu Tek Ülke 183
NATO'nun Yeni 'Derin Devlet' Konsepti 185
Derin NATO Harekete Geçiyor 190
Kontrollü Kaos 192
Türban Ne Zaman Meclise Gelse Bir Cinayet İşleniyordu 194
En Stratejik Provokasyon 197
Meclise Kafa Tutan Güç 201
Hırsızlık Çetesi Nasıl 'İslami Hareket' Oldu 204
Olmayan Örgüte Operasyon 206
Uğur Mumcu'yu Öldüren Sır 208
Seri Numaraları Silinmiş 100 Bin Silah Kime Gitti? 210
Soruşturma Savcısının Sır ölümü! 214
'Kahrolsun Şeriat' Yaşasın Katiller! 216
Bir Garip Provakasyon 219
TSK'ya Derin Operasyon 221
Oyunu Gören Tasfiye Ediliyor 223
Ortadoğu'ya Saplanan Haç 227
Derin Sabotaj 230
Sabotajın Nedeni Gizli Rapor 234
Derin NATO'nun Jandarmadaki Eli 235
Kod Adı 'ACE' 238
Apo'nun Sekreteri 241
Üçgendeki Tezgâh 243
JİTEM'in Kara Kutusu 245
Hasan Mezarcı'ya Ne Oldu? 246
MİT'in 'İrtica' Raporu 250
Fadime Şahin Tezgâhı 254
Türkiye'yi Sarsan Sivilce 257
Senaryo da Figüranlar da MİT'in... 259

28 Şubat'ın Bilinmeyen Figüranları 261
28 Şubat: NATO'nun Algı Darbesi 265
NATO'cuların İktidar Savaşı 268
Evanjelist İttifak'ın 'Çevik' Adamı 274
İki Yüz Yıllık Oyun! 278
Türkiye İle İran'ı Savaştırma Planı 281
'İslami Hareket' Olmadı, 'Hizbullah' Verelim 283
Nokta Atışı Operasyon! 288
Büyük Kumpas 290
Silahlar NATO'dan, Eylem Hizbullah'tan! 292
Kumpası Çökerten Düğün Kaseti 294
Tanıklar ve Sanıklar Anlatıyor 297

IV. BÖLÜM
NATO'NUN TÜRKİYE'Yİ İŞGAL PLANI

Hedefteki Türkiye 303
Türkiye'den Saklanan Gizli Plan 307
ABD'nin Türkiye'yi İşgal Provası 310
15 Temmuz Öncesi NATO'ya Verilen İşgal Yetkisi 312
15 Temmuz Şifreleri 316
NATO'nun İşgal Denemesi 320
İşgali Önleyen Hamle 324
NATO Kuşatmasındaki Türkiye 327
Son Söz 330
BELGELER 333
KAYNAKÇA 351

Giriş

NATO'nun İslam'a karşı yürüttüğü mücadele ve Türkiye üzerindeki operasyonlarına geçmeden önce, Evanjelizm'in bu küresel ordusu konusunda genel bir bilgiyle başlamanın yerinde olacağını düşünüyorum. Zira kitap, doğrudan NATO'nun resmi tarihini ve gelişim sürecini değil, kurulduktan sonra İslam coğrafyası ve Türkiye üzerindeki derin planlarını kapsıyor.

Kitabın yazımına başlamadan önce, geniş bir kaynak taraması ve belge incelemesi yaptığımı belirtmeliyim. Konunun uzmanları ve NATO'da görev yapmış subay ve diplomatlarla uzun uzun görüşmelerim oldu. Kitapta yer alan bilgileri en az dört kaynaktan doğrulatmaya büyük özen gösterdim.

Kitapta yer alan konularla ilgili olarak görüşlerine başvurduğum siyasilerin çoğunluğu sorularımı büyük bir içtenlikle cevaplarken, bazıları da görüşme taleplerini geri çevirdiler. Halen görevde olan bürokratlar ise isimlerinin yazılmaması ricasında bulundu.

Şimdi bu kısa önsözden sonra, NATO'nun kuruluş ve idari yapısını konu edinen giriş bölümüne geçelim…

"North Atlantic Treaty Organization" yani "Kuzey Atlantik Antlaşması Örgütü" NATO, 4 Nisan 1949 yılında kuruldu. Her ne kadar küresel demokrasi ve barışı sağlamak adına kurulduğu iddia edilse de, bugüne kadarki icraatlarıyla hep beynelmilel sermaye oligarklarının güvenlik ve askeri kolu görevini yürütmekten öteye gidemedi.

NATO'yu Amerika Birleşik Devletleri'yle birlikte toplam 12 Hıristiyan Avrupa ülkesi kurdu. ABD, İngiltere, Belçika, Fransa, Lüksemburg, Hollanda, Danimarka, İzlanda, İtalya, Norveç, Kanada ve Portekiz…

NATO'nun kuruluş tüzüğüne göre, sözde üye ülkelerin hepsi eşittirler. Ancak bu 'eşitlik' ilkesi hiçbir zaman uygulanmadı. NATO'nun asıl sahibi Amerika olduğu için, her ne kadar kararlar

'çoğunlukla' alınsa da, bugüne dek ABD'nin aleyhte olduğu bir konuda karar alındığına şahit olunmamıştır.

NATO'nun %75 oranındaki bütçesi doğrudan Amerika Birleşik Devletleri tarafından karşılanmaktadır. Örgütün vurucu askeri gücü de yine Amerikan askerlerinden ve güvenlikle istihbarat örgütlerinden oluşmaktadır. İngiltere ve Fransa ise, ABD'den sonra NATO'da en çok sözü geçen Batılı ülkelerdir.

NATO, 2018 yılı itibariyle 28 üye ülkenin askeri unsurlarından oluşmasına rağmen, dünyanın her bölgesine müdahale etme yetkisi vardır. Bu durum, NATO'nun küresel para oligarklarının asıl hedefi olan 'Tek Dünya Devleti'nin küresel ordusu olduğunu açıkça gözler önüne sermektedir.

Amerika Birleşik Devletleri, NATO eliyle üye ülkelerin savunma sanayilerini ve askeri güçlerini denetim altında tutmaktadır. Böylelikle ülkelerin bağımsızlıkları ve milli egemenlikleri hiçe sayılmakta, iç ve dış politikaları NATO standartlarına göre belirlenerek toplumsal mühendislik faaliyeti yürütülmektedir.

NATO, Evanjelist küresel sermaye sahiplerinin örgütlediği Bilderberg ve Dış İlişkiler Konseyi (CFR) gibi gizli yapılar tarafından kurulmuştur. NATO Genel Sekreterlerine bakıldığında, çoğunun Evanjelist sivil yapılanmalar ve masonik örgütlere üye oldukları görülür.

NATO'nun kuruluş öncülüğünü Siyonist/Evanjelist bir Yahudi olan Amerika Başkanı Harry Truman yapmıştır. Truman, NATO'nun kuruluş tüzüğünün hazırlanmasıyla da bizzat ilgilenmiştir.

NATO'nun kurucuları arasında hem Bilderberg Group'a, hem de CFR'ye üye çok sayıda kişi vardır. Zira NATO'nun en üst kademelerine yükselebilmenin yolu, küresel para oligarklarının koruyucu odakları olan CFR, Bilderberg ya da Trilateral gibi gizli yapılara olan yakınlıktan geçmektedir.

Mesela, NATO'nun en güçlü Genel Sekreterlerinden Joseph Luns, George Marshall ve Dean Acheson CFR üyesiydiler. Yine NATO'nun ilk Başkomutanlığını da bir CFR üyesi olan Dwight Eisenhower yapmıştı.

NATO'nun en güçlü eski Genel Sekreterlerinden biri olan Lord Carrington, aynı zamanda Bilderberg'in başkanlığını da yapmıştır. Yine NATO eski Genel Sekreterlerinden Alexander

Haig, Paul Henri Spaak, Manfred Wörner ile Avrupa Yüksek Müttefik Kuvvetler Komutanlarından Andrew Goodpaster de birer Bilderberg üyesiydiler.

NATO Genel Sekreterleri, görev yaptıkları dönem boyunca hemen tüm Bilderberg toplantılarına katılmak zorundadırlar.

NATO'nun en dikkat çeken yönlerinden biri de, NATO üyesi olmamasına rağmen, İsrail'in NATO yönetimindeki Siyonist idarecilerle en üst düzeyde temsil edilmesidir. Siyonist lobiler, NATO gibi küresel kuruluşlara doğrudan Yahudileri yerleştirdikleri gibi, masonlardan da bolca faydalanırlar.

Mesela Bilderberg'ci Siyonist Yahudi Etienne Hirsch, Mason Jean Monnet, CFR'den W. Averell Harrimann Avrupa Birliği ve NATO'nun kuruluşunda önemli görevler üstlenen kişilerdi.

NATO'nun eski başkomutanlarından General Lyman Lemnitzer bir Siyonist'ti. Yine eski başkomutanlardan Omar Bradley ve Ortadoğu Barış Gücü Kuvvetleri Başkomutanı Earl Alexander da 33. Derece'den masondular. İşte bu yüzdendir ki, İsrail rejiminin bütün işgal, savaş ve insanlık suçlarına rağmen NATO ve BM gibi küresel kuruluşlar hep sessiz kalmıştır. Bu aynı zamanda bir Evanjelizm dayanışmasıdır.

NATO, üç ana birim ve bunlara bağlı alt dairelerden oluşmaktadır. NATO'nun üç ana birimi; Kuzey Atlantik Konseyi, NATO Genel Sekreteri ve NATO Askeri Komitesi'dir. Kuzey Atlantik Konseyi, NATO'nun en yüksek karar alma organıdır.

Kuzey Atlantik Konseyi, üye ülkelerin Dışişleri Bakanları düzeyinde yılda iki kez toplanır. Bazen hükümet ya da devlet başkanları da ülkelerini Konsey toplantılarında temsil edebilirler. Bunun dışında Konsey'in işleri, üyelerin NATO katındaki sürekli temsilcilerince (büyükelçi) yürütülür. Konsey, esas olarak her Çarşamba günü toplanır.

Konsey toplantılarına Genel Sekreter başkanlık eder. Ayrıca her yıl bir üye ülkenin dışişleri bakanı, İngilizce alfabetik sıraya göre Konsey'in 'Onur Başkanlığı' görevini üstlenir. NATO Konseyi, ittifakı ilgilendiren askeri sivil bütün meselelerde karar alır. Konsey'de kararlar oy birliği ile alınır. Buradan kasıt, üye devletlerin eşit haklara sahip olduğunu göstermektir. Ancak ABD'ye rağmen karar alındığı da pek görülmemiştir.

Kuzey Atlantik Konseyi, kural olarak NATO'nun savunma sorunlarını ele almamaktadır. Bu sorunlar Konsey gibi sık ve aynı seviyede toplanan, Konsey'e bağlı *"Savunma Planlama Komitesi"* tarafından incelenmektedir. Savunma Planlama Komitesi, NATO Genel Sekreteri başkanlığında yılda iki kere Savunma Bakanları düzeyinde, geri kalan zamanlarda ise büyükelçiler düzeyinde toplanmaktadır.

NATO'nun en yüksek askeri organı olan Askeri Komite de, Savunma Planlama Komitesi'ne bağlı olarak çalışmaktadır. NATO Genel Sekreteri, NATO ittifakının sözcüsüdür. Dolayısıyla genellikle Amerika'nın işaret ettiği kişiler Genel Sekreter olarak seçilir. Mesela Türkiye, NATO'nun ikinci büyük ordusu olmasına rağmen, bugüne kadar bir Genel Sekreterlik görevi verilmemiştir.

NATO'nun başında dört yıllık görev süresi için atanan Genel Sekreter bulunur. Genel Sekreter Kuzey Atlantik Konseyi ve diğer önemli NATO organlarının toplantılarına başkanlık eder ve müttefikler arasında uzlaşma sağlanmasına yardımcı olur. Aynı zamanda uluslararası personel yapılanmasının yönetiminden de sorumludur.

Genel Sekreter yardımcısı onun yokluğunda görevlerini yerine getirir. Kuzey Atlantik Konseyi'nin ve NATO Savunma Planlama Komitesi'nin başkanı olan Genel Sekreter, aynı zamanda milletlerarası sekreterliğin yönetiminden de sorumludur.

Genel Sekreter, Nükleer Savunma İşleri Komitesi ve Nükleer Planlama Grubu'nun da başkanıdır. Genel Sekreter'e bağlı olarak çalışan çeşitli uzmanlık daireleriyse; Siyasi İşler Dairesi, Savunma Planlaması ve Politikası Dairesi, Savunma Desteği Dairesi, Alt yapı, Lojistik ve Konsey Harekatı Dairesi ile Bilimsel İşler Dairesi'nden ibarettir.

NATO'nun en yüksek askeri organı, üye ülkelerin Genelkurmay Başkanlarından oluşan Askeri Komite'dir. Askeri Komite, Savunma Planlama Komitesi'ne bağlı olarak çalışır. Daimi merkezi Brüksel'dedir. Yılda bir veya iki defa toplanır.

Askeri Komite'ye çalışmalarında, Komite'nin yürütme organı olan ve sivil sekreterlik gibi çalışan Milletlerarası Askeri Kurmay Heyeti yardım etmektedir. NATO, askeri bir savunma paktı olmanın yanında, Amerika dışındaki diğer ülkelerin siyasi, toplumsal, kültürel, istihbarat teşkilatlarını da düzenleyip yönetmektedir.

Türkiye de dâhil olmak üzere, yüksek rütbeli askerler ve kuvvet komutanları Amerika ve NATO kademelerinde, özellikle istihbarat birimlerinde eğitim görüp, güvenilir olduklarını ispatladıktan sonra Genelkurmay Başkanları ve Kuvvet Komutanları olarak atanırlar.

Askeri Komite, barış döneminde NATO bölgesinin ortak savunması ile ilgili tedbirleri Konsey'e tavsiye etmekle yükümlüdür. Başlıca NATO komutanlıkları da Komite'ye karşı sorumludurlar. Dolayısıyla, Komite'nin sürekli bir biçimde toplanabilmesi için her ülke, Genelkurmay Başkanını temsilen bir Daimi Askeri Temsilci'sini de Askeri Komite'ye atamaktadır.

NATO'nun ana karargahı Bürüksel'dedir. NATO komutanlıklarından Müttefik Harekat Komutanlığı (ACO) Belçika'nın Mons kentinde, Müttefik Dönüşüm Komutanlığı (ACT) Norfolk ise Amerika'nın Virginia eyaletinde bulunmaktadır.

NATO'nun Nükleer Savunma İşleri Komitesi'nin ve Nükleer Planlama Grubu eskiden beri nükleer silah ve atom bombalarının geliştirilmesi ve kullanılması konusunda kararlar alır.

NATO kuruluşundan beri nükleer ve diğer kitle imha silahlarıyla donatılıp, nükleer silah kullanımını tekelinde bulundurmaktadır. NATO'da Amerika ile İngiltere kraliyeti ve Fransa nükleer silah geliştirmiş bulunuyorlar. Amerika nükleer silahlarını NATO örtüsü altında Türkiye ile AB ülkelerinde konuşlandırmaktadır.

I. BÖLÜM

HAÇ'IN İSLAM'LA SAVAŞI

Kutsal İttifak

Batı ile Doğu arasındaki iktidar ve istikbal mücadelesi, İslam'ın doğuşuyla başladı. Kendilerine inen kutsal kitapları tahrif eden Hıristiyanlar ve Yahudiler, kendileri gibi yaşamayan, Batı değerleri yerine kendi dini ve milli gelenekleriyle amel eden ümmeti başından beri 'tehdit' olarak gördüler.

İslamiyet'in Arap Yarımadası'nda doğup gelişmeye başlaması, Batı'da dini ve siyasi otoriteyi temsil eden kiliseyi daha o günlerde endişelendirmeye başlamıştı. Her ne kadar günümüz tarihçileri Batı (garp) ile Doğu (şark) arasındaki bu tarihsel mücadelenin asıl nedeni olarak 'maddi gerekçeleri' ileri sürseler de, aslında bu çatışmanın altında yatan gerekçe düpedüz 'kutsal din' savaşlarıydı.

Çünkü İslamiyet, sadece Allah ile kul arasındaki ezoterik bir iletişim aracı değil, aynı zamanda bir yaşam şekliydi. Elbette Doğu-Batı arasındaki bu mücadelenin tarihsel sosyolojisini bir kenara bırakarak, meseleyi sadece 'din' üzerinden açıklamak da yeterli bir gerekçe olamaz.

Ancak tarihin perde arkası iyi analiz edildiğinde, maddi gerekçelerin sadece küçük bir bahaneden ibaret olduğu görülür. Bu gerçeğin izlerini 1095'teki ilk Haçlı Seferi'nden, 2003 yılındaki Irak'ın işgaline kadar geçen zaman içerisinde açıkça görmek mümkün…

Gerek Avrupa'nın kendi içerisinde yaşadığı mezhep savaşlarında, gerekse İslam fetihlerine karşı yürütülen Haçlı Seferleri'nde çarpışan kitleler; *"inançlarını korumak, kutsal toprakları haksız olarak işgal eden 'kafirlerden' geri almak ve kendilerine vaat edilen cennetin krallığına ulaşmak"* için savaşmışlardı.

Mesela Kutsal Roma İmparatorluğu'nun hâkimiyeti dışında kalan Avrupa'nın diğer bölgelerine yaptığı fetihler ile ABD'nin kurulmasından sonra Amerikan yerlisi Kızılderililere karşı yürütülen savaşlarda 'din' unsuru oldukça belirgindi. Buradaki asıl amaç, Hristiyanlık inancının yayılması, inanç birliğinin sağlan-

masıydı. Çünkü çok tanrılı yerel inançlara mensup kitleler, Hristiyanlığın 'gelişmiş ve kentli' inanç sistemiyle tanıştırılmak ve 'medenileştirilmek' isteniyordu. İşte bu 'fetihçi' Hristiyanlık yaklaşımı, gittikçe güçlenen, fetih yoluyla toprak kazanan İslam'ın yok edilmesi gerektiğine de inanmaya başlamıştı…

Mesela, 1095/1272 yılları arasında İslam coğrafyasına düzenlenen Haçlı Seferleri'nin ilki, üç dinde de kutsal sayılan Kudüs'ü Müslüman kontrolünden kurtarmak için yapılan Hilal ile Haç'ın savaşıydı. Kudüs 7. Yüzyılda Yakın Doğu, Kuzey Afrika ve Anadolu'yla birlikte Müslüman kontrolü altına girmişti.

Birinci Haçlı Seferi, Bizans İmparatoru I. Aleksios Komnenos'un yardım istemesi nedeniyle, bunu sağlamak için 1095 yılında Papa II. Urbanus'un Clermont Konseyi'nde verdiği vaazla başladı. Yani 'Hilal' ile 'Haç' arasında yaşanan 177 yıllık Haçlı Seferleri'ne, Hıristiyanların dini otoritesi karar vermişti.

Papa II. Urbanus, Haçlı Seferleri'ne katılan Hıristiyanların günahlarının daha bu dünyada iken bağışlanacağını ve kutsal Kudüs'e yerleşme imkânı kazanacaklarını vaat ediyordu. Bu nedenle Avrupa toplumunun her sınıfından binlerce 'dini bütün' Hıristiyan harekete geçmişti. Nitekim güzergâhları boyunca büyük bir zulüm ve vahşet uygulayarak 1099'da Kudüs ve diğer bölgeleri işgal ettiler.

İslam'ın özellikle Emeviler eliyle Avrupa Kıtası'nda yayılmaya başlaması, Hıristiyan dünyasını büyük bir endişeye sevk etmişti. Zira başkenti Şam'da bulunan Emevi Devleti, daha İslamiyet'in ilk yüzyılı olan 7. Yüzyılda Kuzey Afrika'nın tümünü eline geçirmişti.

8. Yüzyılın başında Emevi Devleti'nin Kuzey Afrika'daki valisi olan Musa Bin Nusayr, Emevi Halifesi Velid Bin Abdülmelik'in desteği ile bir Berberi kumandan olan Tarık bin Ziyad'ı Cebelitarık Boğazı'nı geçerek İber Yarımadası'na göndermişti. O zamanlar İber Yarımadası Germen asıllı bir ulus olan Vizigotların elindeydi ve başkentleri Toledo kentinde bulunuyordu.

Tarık Bin Ziyad, savaşta geri dönüş olasılığını kaldırmak üzere kendi gemilerini yaktırmıştı. Nitekim Tarık Bin Ziyad, Vizigot Kralı Rodrigo'yu ağır bir yenilgiye uğrattı. Vizigot krallığı parçalandı ve bütün İber Yarımadası[1] kısa bir süre içinde Müslümanların eline geçti.

1 Bugünkü İspanya ve Portekiz'in bulunduğu coğrafya.

Ne var ki Müslümanlar, tarihin hiçbir döneminde fethettiği yerlerde asimilasyon, baskı ve şiddet uygulamadılar. Vergi karşılığında herkes dinini özgürce yaşayabiliyordu. Nitekim Endülüs'ün en parlak dönemi de Müslümanlar sayesinde olmuştu. Kurtuba şehri, Bağdat ve Kahire'den sonra dünyanın üçüncü önemli bilim merkezi haline geldi.

Bu dönemde günümüz Avrupa bilim ve sanatının bazı temelleri Endülüs'te atıldı. Yine o dönemde Avrupa'nın genelinde sadece papazlar ve liderler okuma yazma bilirken, Endülüs'te halkın neredeyse tamamı okuma yazma biliyordu.

Şehircilik ve şehir kültürü döneminin çok önüne geçmişti. Kültürel farklılıkların zenginlik olarak algılandığı bir çağdı. Zira Endülüslerin egemenliği altındaki topraklarda yaşayan Sefarad Yahudileri, bugün İspanya'daki Yahudi kültürünün altın çağı (Golden age of Jews) olarak adlandırılan çağlarını yaşamışlardı.

Gerek Arap/İslam anlayışında gerekse Türk/İslam sentezinde olsun; savaşlar sadece toprak kazanmak için yapılmazdı. Asıl amaç; İslam'a yönelik tehditleri ortadan kaldırmak, İslam dinini yaymak, Allah rızasını kazanmaktı...

Bu nedenle İslam orduları bir yere sefer düzenleyecekleri zaman, önce o ülkenin devlet başkanını, halkını İslam'a davet eden elçiler gönderirlerdi. Şayet tüm diplomatik çabalar sonuç vermez ise, gerekirse savaşa ancak öyle karar veriliyordu.

İşte seküler yaşam tarzlarının, Batı gelenek ve göreneklerinin *"kafir* Müslümanlar" tarafından tehdit edildiğini düşünen Katolik kilisesi, Müslümanları Avrupa'dan atmak için harekete geçmekte gecikmeyecekti.

Bu nedenle Haçlı Seferleri'nin fikir babası aslında İspanya ve Portekiz'den Müslümanların atılması için başlatılan 'Reconquista' (yeniden fetih) hareketiydi. Öncelikli hedef, İspanya ve Sicilya'da hâkimiyet kuran Müslümanlardı. İber Yarımadası'nda bulunan Hıristiyan krallıklar, 'ortak düşman' Müslümanların elindeki şehirleri almak için başlattıkları hareket, 9. Yüzyıldan 15. Yüzyılın sonuna kadar aralıksız sürecekti.

Nitekim Hıristiyan saldırılarıyla Endülüs'teki Müslüman varlığına son verilirken, tüm Müslümanlar kılıçtan geçirildiler. Haçlılar, 781 yıllık bir medeniyeti yakıp yıkarak, Müslümanları Avrupa'dan attılar…

Haçlı orduları Endülüs Müslümanlarını Avrupa'dan atınca, bir hayli cesaretlenmişlerdi. Onların yeni hedefi, Müslüman Türklerin yaşadığı Anadolu'ydu. Papa VII. Gregorius, daha henüz 1086 yılında Doğu'ya bir Haçlı Seferi yapma fikrini ortaya atmıştı. Ancak kendi içlerinde gerekli siyasi birlik sağlanamadığından, bu karar halefi II. Urbanus'a nasip olacaktı!

1071 Malazgirt Zaferi'nden sonra Anadolu Türk akınına uğramış, Selçuklu Türkleri bu coğrafyada güçlü bir Müslüman/Türk hâkimiyeti kurmuşlardı. Suriye ve Filistin'i de ele geçiren Türkler, Hıristiyan dünyasını iyiden iyiye tedirgin ediyordu. Nitekim Bizans imparatoru I. Aleksios Komnenos, Türkler'e karşı Hıristiyanların halifelik makamı olan Papa'dan yardım istemekte gecikmeyecekti.

Papa, bu talebi kabul etti. Zira Papalığın hedefi de Bizans'a yardım etme bahanesiyle Doğu topraklarını ve Kudüs'ü ele geçirmek, Papalığın görüşlerini benimsemeyen 'heretik' Doğu Hıristiyanlarını kontrol altına almak ve Avrupa'nın içinde bulunduğu krizden kurtulmasını sağlamaktı.

Batı sefalet içerisinde yaşarken, Doğu'nun muhteşem zenginlikleri göz kamaştırıyordu. Batı'da 1094 yılında yaşanan şiddetli kuraklığın getirdiği açlık ve sefalet, salgın hastalıklar ve artan nüfus gibi problemler, Doğu'yu Batı'nın gözünde adeta bir cennet haline getirmişti. Dahası, Müslüman Türkler Anadolu'ya yerleşmeye devam ederken, Kudüs de hala "kafir Müslümanların" işgali altındaydı.

Dolayısıyla Papa, 1095'te toplanan Clermont Konsili'nde Hıristiyanları resmen 'kutsal savaşa' çağırıyordu. Kudüs ve özellikle havarilerin yaşadığı yerler, onlara ait kalıntılar Müslümanların elinden kurtarılmalıydı.

Nitekim Papa, dünyevi ve uhrevi pek çok vaatte bulunarak Avrupalıları Haçlı Seferi'ne ikna etti. Hristiyanlar, bu savaşları maddi çıkar sağlamanın yanı sıra, asıl 'Tanrı' adına yapıyordu. Zira savaşçı birliklere genel olarak 'Mesih'in Askerleri' veya 'Mesih'in Şövalyeleri' ismini takmışlardı.[2]

2 Christopher Tyerman, The Crusades: A Very Short Introduction. Oxford University Press, London, 2004, S. 63.

Tapınak Şövalyeleri'nden Derin NATO'ya...

Haçlı Seferleri, Avrupalıların Müslümanların elindeki kutsal topraklar üzerinde askeri ve siyasi kontrol sağlamak, Doğu'daki zenginlikleri ele geçirmek ve kendilerine *"vaat edilen cennetin krallığına ulaşmak için"* düzenlemiş oldukları 'kutsal' akınlardı.

Bu nedenle ilk Haçlı Seferi, hem İslam dini hem de Hıristiyanlarca kutsal sayılan Kudüs'e yapılmıştı. Dolayısıyla İslam dünyası ile Batı arasındaki husumetin başlangıç noktası, Müslümanların elinde bulunan Kudüs'ün işgal edilip yağmalanmasıyla başlıyordu. Bu tarihten sonra Doğu, Haçlı Seferleri'nden beri Batı'yı doğal düşman; Batı ise Doğu'yu 'öteki' olarak görmeye başlayacaktı.

Açıkçası bu anlayış bugün de aynen devam ediyor. Mesela, 11 Eylül 2001 tarihinde Amerika'daki İkiz Kuleler'e düzenlenen saldırıdan sonra, ABD Başkanı George W. Bush'un Afganistan ve Ortadoğu'ya yönelik başlattığı sözde terörle mücadeleyi *"Modern Haçlı Seferi"*[3] olarak nitelemesi, bu 'kutsal savaşın' bitmediğinin bariz göstergesiydi.

Yine Türkiye'nin yarım asırdan fazladır Avrupa Birliği'nin kapısında bekletilmesi de, bu düşüncenin değişmediğinin bir başka kanıtıydı…

Nitekim küresel düzenin kıdemli teorisyenlerinden Samuel Huntington, 'Medeniyetler Çatışması' teziyle Soğuk Savaş sonrasına tekabül eden 1990'lı yıllardan itibaren uluslararası ittifak ya da ihtilaflarda belirleyici olan unsurun politik ya da ekonomik ideolojiler değil, 'medeniyetler' olmaya başladığını ifade ediyordu.

Huntington'ın 'medeniyetler' dediği şey, aslında toplumları şekillendiren 'din' unsuruydu. Samuel Huntington, sıradan biri değildi. Küresel düzenin akademik beyni Harvard Üniversitesi'ne bağlı John M. Olin Stratejik Araştırmalar Enstitüsü'nde öğretim görevlisi, aynı zamanda ABD Savunma Bakanlığı'na danışmanlık yapan bir stratejistti.

Nitekim Samuel Huntington, 2004 yılına gelindiğinde, asıl baklayı yazdığı kitapla ağzından çıkaracaktı. 2004 yılında yayımlanan *"Biz kimiz? Amerika'nın Ulusal Kimlik Arayışı"* (Who Are We - The Challenges to America's National Identity) isimli kitabında; ABD'nin gerçek milli kimliği olarak Avrupalı ilk göçmen-

3 Hürriyet, 17 Eylül 2001.

lerin Anglo-Sakson-Protestan değerlerine dönmesi gerektiğini öneriyordu…

Avrupalılar, Haçlı Seferleri'ni başlattıktan sonra kurmuş oldukları ilk ciddi gizli örgüt Tapınak Şövalyeleri'ydi. Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden seçilmiş 'dini bütün' Hıristiyanlardan oluşan ve 1118 yılında kurulan bu gizli teşkilat, aslında 'kutsal bir amaç uğruna' kurulmuş Haçlılıların dönemine göre profesyonel ordusuydu. Örgüt, kuruluşundan on yıl sonra Troyes Konseyi'nde Papalık tarafından da resmen onaylanacaktı.[4]

Tapınak Şövalyeleri'nin amacı; sözde Hıristiyanlar için de kutsal sayılan Kudüs'ü ziyaret edecek olan Hıristiyan hacıları korumaktı. Ancak örgütün mahiyetine bakıldığında, gerçek amacın hiç de öyle olmadığı anlaşılıyordu. Zira Tapınak Şövalyeleri, 5. Haçlı Seferi'nden sonra Kudüs dışındaki tüm haçlı seferlerine de katılmaya başlamıştı.

Mesela, 5. Haçlı Seferi'nde İstanbul'u yakıp yıkanların başında Tapınak Şövalyeleri geliyordu. Kısacası bu küçük askeri birlik, aslında İslam'a karşı kurulmuş olan bugünkü NATO'nun geçmişteki amatör versiyonuydu…

Araştırmacı-Yazar merhum Aytunç Altındal'a göre, Tapınak Şövalyeleri bugün bile hala aktif[5] durumda. Yönetimleri ve konseyleri var. Her altı ayda bir yapılan toplantılarda bir araya geliyorlar. Toplantılarını da bugün Haçlı ruhunun güç merkezleri olan Roma, Londra ve Amerika'da yapıyorlar.

Mesela, CIA'nın başına geçecek kişi ve NATO Genel Sekreterleri, *"Tapınak Şövalyeliğinin Erdemleri"* adlı eğitimden geçiyorlar. Yine Altındal'a göre, Avrupa Birliği'nin kurucularının tamamı da Tapınak Şövalyesi'ydi.

Doğrusu Aytunç Altındal haksız sayılmazdı. Zira bu konuda AB'nin kuruluş aşamasında yaşanmış ilginç bir olayı hatırlatmamız gerekiyor.

1950'li yılların başında Avrupa Birliği'nin ilk devletlerarası görüşmeleri başladığında, birliğin dört öncü devleti, gelecekte kurulacak olan AB'nin bayrağının nasıl olması gerektiğini tartışıyorlardı. Uzun süren tartışmalar sonucunda Avrupa'yı temsil edebilecek bir bayrak modeli kabul edilmişti.

4 Henry D. Funk, The Trial Of The Knights Templar, The Builder, 1916, S. 39.

5 Aytunç Altındal, Gül ve Haç Kardeşliği, Alfa Yayınları, İstanbul, 2007, S. 101.

Ancak bu bayrak, aslında bugünkünden çok farklıydı. Sarı zemin üzerine yuvarlak bir daire çizilmiş ve ortasına da 4 köşeli bir Haç konulmuştu. Bu Haç'ın rengi kırmızıydı. Tıpkı Tapınak Şövalyeleri'nin giydiği beyaz elbise üzerine çizilen kırmızı Haç gibi…

Ne var ki Avrupa'nın önde gelen sosyalistleri, 'ideolojik olduğu' gerekçesiyle Haç'lı bayrağına karşı çıktılar. Nitekim o itirazlar dikkate alındı. Yani bugünkü AB Bayrağı, Avrupalı sosyalistlerin itirazı üzerine değiştirilerek kabul edilen ikinci bayraktı.

Eski bayrak sözde değişmişti ama doğrusu yenisinin de diğerinden farkı yoktu. Çünkü eskisinde alenen görünen Haç'ın yerini, yenisinde 12 yıldızla temsil edilen Hz. İsa'nın havarileri almıştı. Resmi açıklamalarda bugünkü AB Bayrağı'nda bulunan 12 yıldızın "mükemmelliği ve birliği" simgelediği söylense de, işin aslı hiç de öyle değildi. Zira AB Bayrağı'ndaki 12 yıldız, aslında doğrudan Yeni Ahit'ten alınmıştı.

Nitekim bayrağın çizimini yapan Alman Katolik Arsene Heitz, Fransız Lourdes dergisine yaptığı açıklamada[6] İncil'den esinlendiğini itiraf edecekti. Buna göre Yeni Ahit'te 12 yıldız kavramının geçtiği bölüm şuydu: *"Ve gökte büyük bir alamet, güneşle giyinmiş ve ayakları altında ay ve başı üzerinde on iki yıldızdan tacı olan bir kadın göründü"*[7] Ayrıca NATO'yu kuran Hıristiyan devlet sayısının da 12 olduğunu ilave edelim.

'Haçlı Birliği' algısı oluşmaması için bayrağını değiştiren Avrupa Birliği ülkeleri, NATO konusunda aynı hassasiyeti göstermediler. Askeri savunma amacıyla kurulmuş olan Kuzey Atlantik Paktı'nın sembolü de, tıpkı Tapınak Şövalyeleri'nde olduğu gibi Hıristiyanlığın sembolü olan Haç'tı. NATO'nun ünlü Mavi-Beyaz zeminli logosunda bulunan bu dört uçlu Haç, yeryüzünün dört yönünü simgeliyordu.

Çünkü NATO'nun askeri operasyonlarının yanı sıra, gizli bir misyonu daha vardı. Bu misyon, teşkilatın sembolü olan dörtlü haçın gösterdiği misyondu. NATO, dünyanın dört bir yanına askeri birlikler konuşlandırırken, aynı zamanda 'askeri misyonerler' de gönderiyordu.

Aslında bu vazife, bir nevi sivil Evanjelist misyonerlerin yapmış olduğu dini misyonerliğin askeri versiyonuydu. Zira bilindiği

6 The Economist, 28 Ekim 2004.

7 Yeni Ahit, Yuhanna'nın Vahyi, 12:1.

gibi Türkiye hariç, NATO'ya üye ülkelerin hepsi Hıristiyan devletlerden oluşuyor. Bu nedenle 36 ülkede görev yapan Hıristiyan NATO askerlerinin dini ihtiyaçlarını karşılamak için bugün bile papaz komutanlar tayin ediliyor.

Mesela Ortadoğu, Türk Cumhuriyetleri ve Kafkasya'ya yönelik askeri misyonerlik çalışmaları, Türkiye'deki askeri üslerde görevli 'asker papazlar' tarafından yürütülüyor. Bugün bu 'asker apazların' en yoğun olarak misyonerlik faaliyetlerini sürdürdükleri bölgeler ise, Azerbaycan, Çeçenistan, Afganistan ve Irak …

Yahudi-Hıristiyan Kardeşliği

Bugün dünyanın dört bir yanında askeri üsleri bulunan ve adeta dünyanın küresel jandarmalığını yapan NATO'yu anlamak için önce Amerika Birleşik Devletleri'ni tanımak gerekiyor. Çünkü her ne kadar bugün NATO'ya üye 28 ülke bulunsa da, örgütün asıl patronu Amerika. Zira NATO'nun resmi verilerine göre, örgütün ihtiyaçlarının %75'i Amerika Birleşik Devletleri tarafından karşılanıyor.

Günümüzün en büyük küresel gücü Amerika Birleşik Devletleri'nin temelleri, Kuzey Amerika'daki ilk kolonilerin öncüsü olan Püritenler tarafından atıldı. Bugün 'Evanjelikler' olarak da bilinen Püritenler, Protestan mezhebinin en katı temsilcileri durumundaydı.

Dolayısıyla Amerika Birleşik Devletleri, her ne kadar Avrupa Kıtası'ndan coğrafi konum olarak çok uzak kalsa da, aslında bugün 'Batı değerleri' ile oluşturulan küresel düzenin en büyük Haçlı devletidir. Amerika'yı kuran Evanjelistlerin kökenleri, 16. Yüzyıl İngiltere'sinde Katoliklerin baskısına isyan eden küçük bir Püriten burjuvazi guruba dayanıyordu. Bunlar, Katolik Kilisesi'ni tanımadıkları gibi, İngiltere'deki yarı Katolik Anglikan Kilisesi'nin hâkimiyetini de kabul etmiyorlardı. Dünya üzerindeki hiçbir kralı tanımayan bu Protestanlara göre, gerçek kral olan Mesih İsa, kıyametten önce geri gelecek ve Tanrı'nın dünya üzerindeki krallığının başına geçecekti. Bunun için kendisine inanmayanlarla savaşacak ve hepsini yok edecekti...

Püritenler, her ne kadar 16. ve 17. Yüzyıllarda I. Elizabeth'in İngiliz Kilisesi'nde başlattığı reformist hareketlere karşı çıkan bir

Protestan doktrin ve ibadet şeklinin temsilcileri olduklarını iddia etseler de, aslında düpedüz İngiliz Yahudileriydiler. Zira bir Yahudi Ansiklopedisi olan Universal Jewish Encyclopedia, Püritenliği 'etik yapısı Tevrat'la tümüyle eş olan İngiliz Yahudiliği' olarak tanımlıyor.

Judaica, Püritenlik'ten 'Judaizers' yani *"Yahudiciler/Yahudi sempatizanları"* başlığı içinde söz ediyor. 'Judaizers' kelimesini *"Yahudi olmadığı halde Yahudi dininin bir kısmını ya da bütününü uygulayan veya Yahudi olduğunu öne süren kimse"* olarak açıklıyor.

Bu sınıfa dâhil ettiği Püritenler için de, aynı sayfa içerisinde şu bilgiler yer alıyor: *"İngiltere ve Amerika dâhil, Kuzey Atlantik'te Püritenliğin güçlenmesiyle birlikte, Tevrat'ın incelenmesi ve buna bağlı olarak da Yahudileşme (judaizing) hareketleri başladı. Bu İbrani dilini kullanma, anayasanın Tevrat'a dayandırılması ve Sabbath'ın Yahudi dinine göre kutlanması taleplerine kadar vardı."*

Gerçekten de Püritenliğin en dikkat çekici yönü, dinde reformun öncüleri Martin Luther ve Jean Calvin tarafından başlatılan 'Eski Ahit'e yönelme' çabalarıydı. Öyle ki Püritenler, Hıristiyanlığın Protestan mezhebine mensup olmalarına rağmen, zaman içerisinde Eski Ahit'i neredeyse inançlarının tek kaynağı haline getirmişti.

Eski Ahit; Eski Antlaşma ya da Ahd-i Atik, Yeni Ahit'le birlikte Hıristiyanların Kitab-ı Mukaddes'ini oluşturuyordu. Yani Hristiyanların kutsal kitabıydı. Ancak Eski Ahit, aynı zamanda Yahudilerin 'Tanah' isimli kutsal kitabıyla neredeyse birebir aynıydı. Zaten Protestanların Eski Ahit'e yönelmesini sağlayan da bir Yahudi dönmesi[8] olan Martin Luther'den başkası değildi.

Zira Evanjelizm adını ilk o kullanmıştı. Protestanlık mezhebinin kurucusu olarak da kabul edilen Martin Luther'in, bir Yahudi dönmesi olduğu bizzat Yahudi kaynaklarında da yer alıyordu. Yahudilerin ünlü Kabbalist tarihçisi Abraham Ben Eliezer Halevi, Luther'in Hıristiyanları yavaş yavaş eğitmeye çalışan 'gizli bir Yahudi'[9] olduğunu açıkça söylemekten çekinmiyordu.

Yine Yahudilerin ünlü din ve Rönesans bilimcisi Abraham ben Mordechai Farissol gibi bazı Yahudiler de, Martin Luther'i "gizli bir Yahudi, dini gerçeği ve adaleti ayakta tutan bir yenilikçi"[10] olarak tanımlıyordu.

8 Encyclopedia Judaica, Cilt 14, S. 21.
9 A.g.e. S.22
10 Encyclopedia Judacia, Cilt 11, S. 585.

Bütün bunlara ilave olarak, Martin Luther'in bizzat kaleme aldığı 'İsa Mesih bir Yahudi Olarak Doğdu' isimli eserinde; *"Yahudiler bizim Tanrımızın akrabaları, kuzenleri ve kardeşleridir. Katoliklere sesleniyorum; bana 'kafir' demekten yorulduklarında Yahudi desinler."*[11] ifadelerini kullanarak kendisine atfedilen 'gizli Yahudi' sıfatını kabullenmiş oluyordu.

Evanjelistlerin Amerika'yı kurarken Yahudilerle oluşturdukları ittifak, Osmanlı coğrafyasında yapılan misyonerlik operasyonlarında da aynen devam etti. Daha sonraki sayfalarda bahsedeceğimiz gibi, Osmanlı coğrafyasında faaliyet gösteren Protestan misyonerleri arasında birçok Yahudi vardı. Zira Evanjelistlerle Siyonistler iki temel noktada birleşiyordu.

Evanjelistlere göre 'son karar günü'nün geldiğine işaret eden mucizevi olaylar arasında, Yahudilerin Filistin'e dönmeleri ve bir Yahudi Devleti'nin kuruluşu vardı. Dahası, İsa'nın Hıristiyanlık düşmanlarına nihai darbeyi vuracağı Mahşer (Armageddon) Vadisi de, bugünkü İsrail'in Kuzeyi'nde yer alıyordu.

ABD'nin eski Başkanlarından Ronald Reagan, bu yakınlığı göstermek için şöyle diyordu: *"Aşikâr ki, Eski Ahit'teki eski peygamberlerimize ve Armageddon'la ilgili önceden haber verilmiş alametlere geri dönüp baktığımızda, 'acaba olacakları görecek nesil biz miyiz?' diye merak ediyorum… İnanın bana, bu kehanetler açık bir şekilde yaşamakta olduğumuz şu günleri tasvir ediyor."*

Yine 2001 yılında modern 'Haçlı Seferi'ni' başlatan ABD Başkanı George Bush'un, kendisini İsrail'in çıkarlarını korumaya adamış bir Evangelist olduğunu da hatırlatmamız gerekiyor.

Siyonizm'le Püritenliğin ikinci ortak yanı ise, bizzat İslam'la ilgili yorumlarıydı. Buna göre; Arap halkının esaretinden ve dünyadaki antisemitizmin yükselişinden *"Tanrı'nın adını kirleten"* İslam sorumluydu. Buna bir de Amerikan tarihinin şovenist yorumunu eklemek mümkündü. Zira bu yoruma göre de Amerika Birleşik Devletleri, tanrı tarafından seçilmiş ve kutsanmıştı! Bunun kanıtı; Amerikalıların Yahudileri kurtarmış olmalarıydı…

Püritenler, Tevrat'ta yazılanları titiz bir şekilde kendi dini yaşamlarında uyguluyor ve Hıristiyan öğretisi içerisinde 'Yeni İsrail' diye adlandırılan Aziz Pavlus'a büyük ilgi gösteriyorlardı. Aziz Pav-

11 Leon Poliakov, The History of Anti-Semitism, Volume 1: From the Time of Christ to the Court Jews, University of Pennsylvania Press, October 15, 2003, S. 221.

lus ya da diğer adıyla Tarsuslu Pavlus, Pavlik Kiliselerin kurucusu Hristiyan bir misyonerdi. Gerçek adı 'Saul' olan Aziz Pavlus, miladi birinci asırda yaşayan Yahudi asıllı bir Roma vatandaşıydı.

Ancak Luka'nın kaleme aldığı İncil'de önemli bir yere sahipti. Bu nedenle Aziz Pavlus'a büyük hayranlık duyan Püritenler, kendilerini Tevrat'taki Yahudilerle özdeşleştirerek adeta yeni bir Yahudi kimliği kazandılar.

Mesela çocuklarına Samuel, Amos, Sarah veya Judith gibi Yahudi isimlerini takmaya başlamışlardı. Yahudi tarihçi Eli Barnavi'ye göre, Püritenler kendilerini Yahudilikle öylesine özdeşleştirmişlerdi ki, Mesih'in ikinci gelişinden önce, Yahudilerin mutlaka kutsal topraklara dönmeleri gerektiğine inanıyorlardı.

Ünlü İngiliz tarihçi Paul Johnson'un 'A History of Jews' isimli eserinde belirttiğine göre de, Püritenler, Tevrat'ta dile getirilen *"Yahudilerin dünyanın uçlarına kadar yayılmaları"* kehanetini gerçekleştirmek için ellerinden gelen bütün çabayı gösteriyorlardı.

Bugün 'Evanjelist' ya da 'Evanjelik' olarak nitelendirilen Püritenler, Amerikan Yahudileriyle kurmuş oldukları ittifak sayesinde; özellikle Harry Truman, Jimmy Carter, Ronald Reagan ve Baba Bush'un başkanlıkları döneminde küresel emperyalizmi yönlendiren en önemli güçlerden biri haline geldiler.

Bu ittifak, küresel hegemonya peşinden koşan iki millet için de elzemdi. Zira dünyayı 15 milyon Yahudi'yle kontrol edemeyeceklerini anlayan Siyonistler ile Yahudi sermayesi olmadan dünyayı kontrol edemeyeceklerini anlayan Evanjelikler'in çıkarları kesişiyordu.

İngiliz kökenli Püritenler, sahip oldukları 'Yahudi hayranlığı' nedeniyle hem zengin Yahudi ailelerin büyük desteğini kazanmışlardı, hem de Amerikan kültürünün merkezine yerleşmişlerdi. Hiç şüphesiz bu durum, eskiden beri 'dünya hâkimiyeti' planları yapan Siyonist çevrelerin önde gelenleri için bulunmaz bir fırsattı.

Başta İngiltere olmak üzere, Avrupa'nın pek çok kentinden Amerika'ya göç eden Yahudiler, kendileriyle ittifak halinde olan Evanjelistleri kullanarak küresel düzenin kurulmasında büyük rol oynadılar. Nitekim gerek Birleşmiş Milletler'in, gerek Avrupa Birliği'nin ve gerekse NATO'nun kuruluşunda bu ittifak hep beraber hareket edecekti.

Evanjelizm'in Gizli Örgütü

18. Yüzyılın sonlarına doğru gelindiğinde, Amerika Birleşik Devletleri'nde ilginç bir dini örgütlenmenin temelleri atılıyordu. ABD'nin New England bölgesinde meydana gelen dini canlanmanın vermiş olduğu etki ile Dartmouth, Williams ve Amherst gibi kolejlerde eğitim görmüş 'dini bütün' bazı öğrenciler, Protestanlığı yaymak amacıyla gizli bir teşkilat kurmaya karar verdiler.

Önce erkek hücreleri oluşturulan bu gizli yapının kısa sürede kadın kolları da kuruldu.[12] Kadınlar kanadının çoğunluğunu South Hadley'deki Mount Holyoke Kız Ruhban Okulu'nda (Female Seminary) öğrenim görmüş bayanlar oluşturuyordu.

1806 yılında Williams Koleji'ne giren Samuel J. Mills, koyu bir Evanjelist olan annesinin teşvikiyle kendisini Protestanlığın yayılmasına adamıştı. Zira Mills'ın babası Protestan Klisesi'nde görevli bir papazdı. Samuel J. Mills, kısa sürede kendini 'dinsizler' üzerine misyonerlik yapma görevine adamış küçük bir gurup oluşturdu.

Bu çekirdek grup, zaman zaman buluşup Protestanlığı yaymanın yöntemlerini konuşuyordu. Nitekim Samuel J. Mills, aynı okuldan dört arkadaşıyla birlikte Ağustos ayında toplanarak Hıristiyanlığı yayacak gizli bir örgüt kurmaya karar verdiler. Bunu da kısa sürede başaracaklardı.

Örgütün temelleri atıldıktan sonra gizli gizli toplanan bu çekirdek kadro, *"Asya'daki ahlaki çöküntü"* hakkında konuşuyor, hem Asya paganları hem de Müslümanlar üzerine misyoner gönderme kararı alıyorlardı.[13]

1808 yılına gelindiğinde Mills ve arkadaşları, kurmuş oldukları gizli örgütün adını da açıkladılar. Örgütün adı, 'Kardeşler Derneği' anlamına gelen 'Society of Brethren'di. Yemin edip örgüte katılanlar, kendilerini Hıristiyanlığın yayılmasına adayacaklardı.

Koşullar ne olursa olsun, Asya'daki 'kardeşlerin' bilinçlendirilmesi, Protestanlığın yayılması esastı. Brethren Cemiyeti'ni kuran beş kişilik çekirdek kadro, Williams Koleji'nden mezun olduktan

12 Frank Andrews Stone; Academies For Anatolia, University Pres of America, London, 1984, S. 3.
13 A.g.e, S. 4.

sonra, Andover Ruhban Okulu'na giderek dini eğitimlerini tamamladılar. Samuel J. Mills'ın yanı sıra; Samuel Nott, Adoniram Judson, James Richards ve Samuel Newell, örgütün önde gelen isimleriydiler...

Gelişme aşamasında olduğu için Society of Brethren'in dünya çapında bir misyonerlik çalışması başlatabilmesine olanak sağlayacak henüz yeterli altyapısı yoktu. Örgütün üst yönetim kurulu (Prudential Commiitee), örgüt üyelerinden Adoniram Judson'u Londra Misyoner Cemiyeti ile bağlantı kurması ve misyoner eğitiminde bahsi geçen cemiyetten destek istemesi için Londra'ya göndermeyi kararlaştırdı.[14] Zira İngiliz misyonerler, 17. Yüzyıldan itibaren Osmanlı topraklarında faaliyet gösterdikleri için oldukça tecrübeliydiler.

Mesela İngiliz misyoner örgütlerinden British and Foreign Bible Society (BFBS); Balkanlar, Ortadoğu, Doğu Akdeniz ve Osmanlı Ermenileri arasında en yoğun faaliyetleri yürüten misyonerlik kurumlarından biriydi. Ne var ki 1811 Mayıs'ında Londra'ya ulaşan ve Londra Misyoner Cemiyeti'yle görüşmelerde bulunan Judson'un isteği, İngilizler tarafından reddedilecekti. Çünkü İngilizler, Judson ve arkadaşlarının misyonerlik faaliyetlerini Londra Misyonerlik Cemiyeti adı altında yürütmelerini istiyordu.

Londra'dan olumsuz cevap alan Society of Brethren Cemiyeti, hiç yılmadı. 1810 yılına gelindiğinde, öncelikle örgütün adı *"Board of Commissionars for Foreign Missions"* ya da ülkemizde yaygın adıyla bilinen *"American Board"* olarak değiştirildi. Üstelik başlangıçtaki hedef Amerikan yerlilerini ve Amerika Kıtası'ndaki Katolikleri Protestanlaştırmak iken, yeni hedef bütün dünyayı Protestanlaştırmak[15] olarak değiştirildi.

Amerika'daki güçlü kiliselerle ittifak yapılarak finansör problemi de çözüldü. İlginçtir, örgüt adını değiştirir değiştirmez, ilk faaliyete geçtiği bölge Osmanlı coğrafyası oldu. Nitekim Amerikan Board, Osmanlı topraklarında 1820 yılından itibaren faaliyet göstermeye başladı.

14 Julius Richter, A History of the Protestant Missions in the Near East, Edinburg and London, 1910, S. 106.

15 Çağrı Erhan, Ottoman Official Attitudes Towards American Missionaries, Ankara, 2001, S. 192.

1806 yılında birkaç genç öğrenci tarafından temelleri atılmış olan American Board misyonerlik örgütü, zamanla yüzlerce ülkede misyonerlik faaliyetleri yürütecek duruma gelmişti. Amerikan Board misyonerleri, gittikleri her ülkede şartlar gereği ince politikalar üreterek amaçlarına ulaşmak için çeşitli alanlarda yeni kurumlar inşa ettiler.

Özellikle eğitim, sağlık ve dini alanlar üzerinden propaganda çalışmalarında bulunmuş olan Amerikan Board misyonerleri, yine birçok ülkede yetimhaneler açmış ve hayrathaneler kurarak Protestanlığı yaymak istemişlerdi. 19. Yüzyılın sonlarına gelindiğinde Amerikan Board, Güney Amerika'dan Asya'nın en doğusuna kadar birçok ülkede tam 20 misyon bölgesi oluşturmuştu.

Örgüt büyüdükçe hedefi de değişiyordu. Osmanlı coğrafyasını bir ahtapot gibi saran American Board'ın yeni hedefi; *"İslam'ı yok etmek, eski kiliseleri canlandırmak, Müslüman ve Katolik Hıristiyanları Protestanlaştırmak"*[16] olarak belirlendi.

Bu amaçla 1818 yılında yapılan bir gizli toplantıyla Ortadoğu, Havai, Çin, Yakın Doğu ve Afrika gibi bölgelere çeşitli misyonerler göndermeye karar verildi. American Board, özellikle Osmanlı idaresindeki Ortadoğu'ya da Levi Parson ve Pliny Fisk gibi en tecrübeli misyonerini gönderme kararı aldı.

Alınan karar üzerine, 1820 yılı başında önce İzmir'e ayak basan bu ilk ABD misyonerleri, Anadolu'da yaşayan Türkler ve diğer etnik topluluklar hakkında demografik bilgiler topladıktan sonra Filistin bölgesine geçtiler. Parson ve Fisk'in Osmanlı coğrafyasında yapmış oldukları çalışmalar ve topladıkları bilgiler, American Board'ın Osmanlı topraklarındaki büyük çaplı misyonerlik hareketine öncülük edecekti.

Nitekim Parson ve Fisk'i müteakiben W. Goodell, J. Breva, E. Gridley, D. Semple, I. Bird, E. Simith, J.D. Paxton, H. Hallock, Esh S. Asaad, J. Wolff, R. Anderson, J.B. Adger, D. Temple, J.V. Lennep gibi Evanjelist misyonerler bölgeye gelerek etkin bir şekilde çalışmalarına devam edeceklerdi.[17]

16 Joseph L. Grabill, Protestant Diplomacy and the Near East- Missionary Influence on American Policy, 1810-1927, Mineapolis, 1971, S. 33-34.

17 American Board of Commissionars for Foreign Missions-ABCFM Project, The Near East ABC:16.5.1- Reel:502; Mission to the Armenians-Miscellaneous- ABC:16.7.2, Reel: 534.

Osmanlı'daki Amerika

NATO'nun İslam dünyası ve Türkiye'ye yönelik operasyonlarına geçmeden, öncelikle Osmanlı-Amerikan ilişkilerini de kısaca incelemek gerekiyor. Türk-Amerikan ilişkileri deyince her ne kadar aklımıza İkinci Dünya Savaşı sonrasında başlayan kuşatma süreci gelse de, aslında iki devlet arasındaki diplomatik ilişkiler çok daha eskilere dayanıyordu.

Ancak İkinci Dünya Savaşı'na kadar 'Üst Akıl' vazifesini İngiltere icra ettiğinden, Amerika Birleşik Devletleri'nin Osmanlı'daki operasyonel faaliyetleri pek göze batmamıştı. Ne var ki 1783'te bağımsız bir devlet olarak sahneye çıkan Amerika, kısa sürede kendine özgü bir yapı oluşturarak küresel bir ahtapota dönüşmeyi başaracaktı.

Bugün Amerika nüfusunun sadece %3'ünü oluşturan, ama ekonomik faaliyetlerin büyük bir oranını ellerinde bulunduran Yahudilerle; İngiltere'den göç etmiş, Protestan olmakla birlikte çoğu 'Yahudi gibi yaşayan' Püritenler'den oluşan Amerika Birleşik Devletleri, küresel yayılma stratejisini ticari faaliyetler üzerine kurmuştu. Zira Amerikalılar, bir ülke üzerinde siyasi hegemonya kurmanın yolunun, o ülkenin ekonomisine sahip olmaktan geçtiğini henüz o yıllarda keşfetmişlerdi.

Amerika Birleşik Devletleri, bu strateji doğrultusunda kendisine ilk ticari faaliyet alanı olarak Akdeniz Bölgesi'ni seçti. Özünde kapitalist mantık yatan bu devlet, gemilerle ticaret yapmak için Akdeniz'e girmenin bir zorunluluk olduğunu düşünüyordu. Doğal olarak bu bölgede söz sahibi olan devlet de Osmanlı'ydı. Ancak Osmanlı Devleti, o dönemde Amerika Birleşik Devletleri'ni resmi olarak tanımıyordu.

Dönemin Amerikan Hükümeti, 1795 yılında Cezayir, 1796'da Trablus ve 1797'de Tunus gibi İslam ülkeleriyle çeşitli ticari antlaşmalar imzaladı. Ortadoğu ve Asya ticaret yollarına ulaşmanın yolunun İslam coğrafyasından geçtiğinin bilincinde olan ABD Başkanı John Adams, Portekiz'deki Amerikan elçisi William L. Smith başkanlığındaki bir heyeti, 1799 yılında Osmanlı Devleti ile bir dostluk ve ticaret antlaşması yapması için görevlendirmişti.

Ancak Fransızlar ve İngilizler ile yapılan savaşlar nedeniyle, Başkan Adams'ın isteği gerçekleşmedi. Daha sonra 1820, 1823 ve 1828'de yapılan girişimler de çeşitli nedenlerle sonuçsuz kalacaktı.[18]

Amerika Birleşik Devletleri'nin siyasi birliğini sağladıktan sonra Türk/İslam coğrafyasına ilgi duyması, hiç şüphesiz sadece 'ticari' nedenlerle açıklanacak bir durum değildi. Osmanlı İmparatorluğu'nun gerileme/dağılma sürecine girdiğini fırsat bilen bu yeni devlet, imparatorluk bakiyesi ülkelerde siyasi hegemonya kurma fikrine daha henüz o yıllarda kapılmıştı.

Ancak bu idealini dönemin büyük Avrupa devletleri gibi açıktan dışa vurmuyor, Osmanlı'nın toprak bütünlüğüne karşı aleni bir girişimde bulunmuyordu. Zira bu 'masum' davranışın altında gizli bir ajanda vardı. Nitekim Amerika Birleşik Devletleri ile Osmanlı İmparatorluğu arasındaki ilk resmi ziyaret, 9 Kasım 1800 tarihinde gerçekleşecekti.

Amerika Birleşik Devletleri, Osmanlı İmparatorluğu'nun içinde bulunmuş olduğu zor koşulların farkındaydı. Zira 1827 yılında Fransız, İngiliz ve Rus gemilerinden oluşan müttefik donanması, Navarin'de Osmanlı donanmasını imha etmişti. Bu olay, II. Mahmut'a Batılılara güvenilemeyeceğini gösteriyordu.

Bunun üzerine Osmanlı Devleti, 7 Mayıs 1830 tarihinde Amerika Birleşik Devletleri ile 'Seyr-i Sefain' ticaret antlaşmasını imzalamak zorunda kaldı. Böylece yeni dünyanın kapitalist devleti, artık Osmanlı'ya kanca atmayı başarmıştı.

Bu antlaşma, Amerikalı tüccarlara çeşitli ayrıcalıklar tanıyordu. Dolayısıyla Osmanlı devleti, zaten kötü olan ekonomisini daha da dar boğaza sokmuştu. Nitekim bu durum, Osmanlı Devleti açısından ileride siyasi ve sosyal çeşitli problemler doğuracaktı.

Bir ülkenin bir başka ülke üzerinde siyaseten etkili olmasının yolu, hedef ülkenin ekonomisini ele geçirmekle eşdeğerdi. Dolayısıyla Amerika Birleşik Devletleri'nin başından beri Osmanlı'ya yaklaşım tarzı hep bu minval üzerine kurulmuştu: Önce ekonomik istila, sonra siyasi kuşatma…

Nitekim ABD 'Seyr-i Sefain Ticaret Antlaşması'na dayanarak, Osmanlı Devleti'nin birçok şehrinde konsolosluklar açmaya başlamıştı. Üstelik bu siyasi faaliyetler de gayri resmiydi. Mesela ilk gayri resmi konsolosluk İzmir'de açıldı.

18 Yavuz Güler, Osmanlı Devleti Dönemi Türk-Amerikan İlişkileri (1795-1914), Gazi Üniversitesi Kırşehir Eğitim Fakültesi Dergisi, Cilt 6, Sayı 1, 2005, S. 232.

Onu Beyrut ve İstanbul konsoloslukları izledi. Ardından David Porter, 2 Mart 1831'de resmen İstanbul maslahatgüzarı olarak atandı. Tanzimat Fermenı'ndan sonra, ABD konsolosluklarının sayısında önemli artışlar oldu. Osmanlı İmparatorluğu ise Amerika Birleşik Devletleri'ndeki ilk konsolosluğunu ancak 1845'te açabilecekti.[19] Daha sonraki yıllarda ise, bu ilişkiler artık elçilik düzeyinde devam etti.

Osmanlı coğrafyasında ticari imtiyazlar elde eden Amerika Birleşik Devletleri, ikili ilişkileri de büyükelçilik seviyesine çıkardıktan sonra, artık Osmanlı siyasi hayatına müdahale etmeye başlamıştı. Özellikle Filistin bölgesi ve Ermeni sorunu ABD'nin ilgilendiği başlıca konular arasındaydı.

Amerikalılar, Osmanlı ekonomisi üzerinde hegemonya kurduktan sonra, bir yandan Osmanlı'daki ayrılıkçı Ermenileri koruyup kollarken; diğer yandan da Ortadoğu'daki Yahudilerin hamiliğine soyunmuştu. Mesela Amerika'nın Osmanlı'da görev yapmış son üç büyükelçisi de Siyonist'ti. Evanjelistler, Filistin'de Yahudi Devleti kurma çalışmalarını bu üç büyükelçi üzerinden yürüttüler.

Amerikan Hükümeti, Osmanlı Devleti'ni zor durumda bırakarak istediği imtiyazları koparmak için sürekli 'Ermeni haklarını' gündeme getiriyordu. Mesela 1895'te Amerikan Senatosu tarafından Ermeniler lehinde, Osmanlı Devleti aleyhinde çeşitli kararlar alındı. Osmanlı hariciyesi, bu kararların asıl nedeninin 'dini' gerekçelerden kaynaklandığını raporluyordu.

Buna göre Amerika'nın yaklaşımı, İslam âlemini parçalamak[20] için 'haçlı zihniyeti'nin yansımasından başka bir şey değildi. Aslında Osmanlı hariciyesi (dışişleri) haksız da sayılmazdı. Zira Amerikalılar, daha sonra kurmuş oldukları misyoner okullarıyla Osmanlı'nın 'Hıristiyanlaştırılması' için büyük bir misyonerlik faaliyetine girişeceklerdi…

Tarihin En Derin Operasyonu

Amerika Birleşik Devletleri, hiç şüphesiz tarihinin en derin operasyonunu Osmanlı İmparatorluğu'nda yaptı. Zira Evanje-

19 www.osmanli.org.tr/yazi-4-119.html.

20 Yavuz Güler, Osmanlı Devleti Dönemi Türk-Amerikan İlişkileri (1795 - 1914) Gazi Üniversitesi Kırşehir Eğitim Fakültesi Dergisi, Cilt 6, Sayı 1, 2005, S. 236.

listlerin kurmuş olduğu gizli American Board Teşkilatı'nı kullanarak; hem Osmanlı'ya Batı değerlerini aşılayıp yozlaştırdı, hem de Osmanlı millet sistemi içerisinde yaşayan Hıristiyan tebaanın imparatorluğa karşı ayaklanmasını sağladı.

Özünde 'kapitalist' mantıkla hareket ettiği sanılan Amerika Birleşik Devletleri'nin daha siyasi misyon temsilciliği bile açmadan misyonerlik faaliyetlerine başlaması, Osmanlı Devleti üzerinde uzun vadeli bir planının varlığını gösteriyordu.

Henüz kendi içerisinde bile dini bütünlüğü sağlayamamış bu yeni dünyanın yeni devleti, hem Protestanlığı Osmanlı'da yayarak kendi çıkarlarını koruyacak bir kripto cemaatin oluşturulmasını hedefliyor, hem de kendi ülkesinin ekonomisini elinde bulunduran Yahudilerin Filistin Bölgesi'nde bir devlet kurabilmelerinin kilometre taşlarını döşemek istiyordu.

Nitekim Amerikalı Evanjelistler, ilk misyonerlik okullarını Filistin Bölgesi'nde açtılar. Amerika Birleşik Devletleri'nin Osmanlı coğrafyasındaki ilk misyonerlik okulu olan 'Syrian Protestant College' 1824 yılında Beyrut'ta kuruldu.[21]

Daha sonra bunu Filistin, Suriye ve Lübnan'da inşa edilen misyonerlik okulları izledi. Bu okullar, İslam coğrafyasında seküler rol-model oluşturmanın yanı sıra, Arap milliyetçiliğinin yükselmesi ve Araplar arasında Türk düşmanlığının yaygınlaştırılmasında önemli roller üstlendiler.

American Board Misyoner Okulları, Filistin Bölgesi'ndeki faaliyetlerini ayrı kategoride değerlendiriyor, bu bölgeye ayrı bir önem veriyorlardı. Zira bu okullar, bütün Osmanlı coğrafyasında aynı isimle faaliyet yürütürken, Filistin Bölgesi'ndeki eğitim faaliyetleri 1870'ten itibaren *"Board of Foreign Missions of the Presbyterian Church"* adlı örgüte devredilmişti. Üstelik taraflar arasında yapılan sözleşme ile sadece kurumlar değil, bölgede faaliyet gösteren misyonerler ve diğer çalışanlar da yeni örgüte geçmişti.[22]

Hiç şüphesiz Evanjelist ittifakın temel amacı Osmanlı'yı parçalamaktı. Çünkü Osmanlı parçalanmadan Filistin Bölgesi'nde bir Yahudi Devleti kurulamazdı. Bu nedenle Anadolu'ya yayılan Protestan ve Cizvit misyonerleri etnik milliyetçiliği körük-

21 Uygur Kocabaşoğlu, Kendi Belgeleriyle Anadolu'daki Amerika, Osmanlı İmparatorluğu'ndaki Amerikan Misyoner Okulları, Arba Yayınları, 2. Baskı, İstanbul, 1991, S. 102.

22 Abdul Latif Tibawi, American Interests in Syria 1800 - 1901, Clarendon Press, Oxford, 1966, S. 191, 192

lerken; kendi inanç sistemini Yahudilerle özdeşleştiren bazı Protestan misyonerleri de Filistin'de bir Yahudi Devleti kurma peşindeydi.

Mesela İzmir'e ilk gelen Protestan misyonerlerinden Levi Parson, American Board'ın Boston'daki merkezine tavsiyede bulunurken şöyle diyordu: *"Osmanlı İmparatorluğu'nu ortadan kaldırın, onların (Yahudilerin) dünyanın dört bir tarafından yurtlarına dönmeleri karşısında hiçbir engel kalmaz"*[23]

Hemen belirtmeliyiz ki, resmi tarih kitaplarımızda *"demokrasi ve özgürlüğün başlangıcı"* olarak bizlere lanse edilen Tanzimat ve Islahat fermanları, aslında yabancıların Osmanlı coğrafyasında siyasi ve kültürel operasyon yapmalarına imkan sağlayan ilk stratejik hamlelerdi. Zira Osmanlı coğrafyasındaki misyonerlik faaliyetlerine bakıldığında, bu kültürel operasyonların 1840'lı yıllardan sonra hızlandığı açıkça görülmektedir.

Mesela 1890'lı yıllara gelindiğinde, Osmanlı coğrafyasındaki Protestan misyoner okullarının sayısı 813'e, öğrenci sayısı ise 17 bine ulaşmıştı. Üstelik bu okullara 1860'lı yıllardan sonra bir de Siyonistlerin kurmuş olduğu ve Osmanlı'nın parçalanmasında büyük rol oynayan Alliance okulları eklenecekti.

Amerikalı Protestan misyonerler, 1839 Tanzimat ve 1856 Islahat fermanlarının getirmiş olduğu serbest ortamı büyük bir fırsata çevirmişti. Sağlanan yeni imtiyazlarla Eğitim, sağlık, teknoloji ve sosyal hizmet alanlarında inanılmaz bir misyonerlik faaliyeti yürütülüyordu.

Nitekim bu çabalar sonucunda, nüfusu 30 bine varan işbirlikçi bir 'Protestan Cemaati' oluşturmayı ve 117 kilise inşa etmeyi başarmışlardı.[24] Üstelik söz konusu bu kültürel operasyonlar yapılırken, özellikle Osmanlı coğrafyasının kritik bölgeleri hedef seçiliyordu.

Mesela Osmanlı merkez yönetimine uzak kalan ve etnik kimlik bakımından karışık olan Ortadoğu ve Balkanlar'daki Selanik, Manastır, İşkodra, Kosova ve Yanya bölgeleri hedef alınıyordu. Nitekim Balkan Savaşları sırasında Osmanlı'dan ilk ayrılan bölgeler de buralar olacaktı…

23 Hans Lukas Kieser, Iskalanmış Barış, Doğu Vilayetleri'nde Misyonerlik, Etnik Kimlik ve Devlet 1839-1938, İşetişim Yayınları, İstanbul, 2005, S. 76.

24 Mithat Aydın, Amerikan Protestan Misyonerlerinin Ermeniler Arasındaki Faaliyetleri ve Bunun Osmanlı-Amerikan İlişkilerine Etkisi, 2006, S. 84-85.

Aslında Haçlı değerlerinin özünden oluşan Amerika Birleşik Devletleri, Avrupalı devletler gibi Osmanlı'yı savaşarak değil, ekonomik, siyasi ve kültürel değerleri üzerinde hegemonya kurarak teslim almak istiyordu. Çünkü Amerikalılar, Batı medeniyetinin özünü temsil eden İngiltere, Fransa ve Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun Osmanlı'yı sıcak savaş yoluyla parçalayamadıklarını görmüştü. Bu nedenle American Board Misyonerlik Teşkilatı devreye sokularak 'savaşsız kuşatma' taktiği izleniyordu.

ABD'nin American Board Misyoner Okulları'yla Osmanlı İmparatorluğu üzerinde nasıl bir operasyon yaptığını daha iyi anlayabilmek için, dönemin Amerika Büyükelçisi David Porter'ın Washington'a geçtiği 1839 tarihli rapora bakmak gerekiyor.

David Porter, Amerikan Büyükelçisi olarak İstanbul'a atandıktan sonra Amerikan Dışişleri Bakanlığına geçtiği gizli raporunda şöyle diyordu: *" ... Her tarafta sultana karşı ayaklanmalar var. Sultan II. Mahmut bu isyanları bastırmak ve ıslahat yapmak suretiyle milletinin durumunu değiştirmek gayesiyle çalışıyor. Türkler buraya ilk geldiğim zamanki yani 1831'deki Türklere benzemiyorlar. Dinleri hariç hemen hemen her şeyleri değişmiştir. Memlekette her sahada büyük ıslahat yapılmıştır. Bunlar, sanki hiç eski Türkler değillerdir. İmparatorluğun her tarafında ve hatta köy ve kasabalarda bile açılmakta olan okulların bu hususta faydası büyük olmuştur. Bu okulların kuruluş ve çalışmalarında Amerikan misyoner teşkilâtı tarafından buralara gönderilen misyonerlerin tesiri görülmüş, onların tatbik ettikleri Lancaster18 metodu bu Türk mekteplerinde benimsenmiştir."*[25]

Büyükelçinin raporunda belirttiği gibi proje gerçekten büyüktü. Yüzyıllarca savaş meydanlarında yenilmeyen bir millete, misyoner okullarıyla tarihin en büyük kültürel operasyonu çekiliyordu. Öyle ki bu 'güler yüzlü yardımsever' misyonerler, Anadolu'nun en ücra köşelerine kadar nüfuz etmişlerdi.

1848 yılında Antep'te, 1850 yılında Arapkir'de, 1853 yılında Tokat ve Kayseri'de, 1854 yılında Maraş, Halep, Sivas ve Harput'ta, 1855 yılında Urfa, Antakya ve İzmit'te, 1856 yılında Musul ve Diyarbakır'da, 1857 yılında Mardin, Bitlis ve Edirne'de, 1863 yılında ise Adana'da yüzlerce Evanjelist misyoner istasyonları kuruldu …

25 Akdes Nimet Kurat, Türk-Amerikan Münasebetlerine Kısa Bir Bakış (1800 -1959), Ankara, 1959, S. 22.

NATO'NUN İSLAM'LA SAVAŞI

MURAT AKAN

NATO, aslında kuruluşundan beri bir Haçlı ordusuydu. Bunu 1990 yılına kadar gizlemeyi başardılar. Ancak Tapınak Şövalyeleri'nin Haçlı Seferleri'nde yapmış olduğu görev, 1990'lı yıllardan sonra resmen NATO'ya verildi. Komünizmin çökmesiyle birlikte, NATO'nun yeni 'düşmanı' olarak İslam seçildi.

"Üst Akıl" isimli kitabıyla dünyayı yöneten küresel çeteyi deşifre eden Araştırmacı-Yazar Murat Akan, bu kitabıyla da Evanjelizm'in küresel ordusu Derin NATO'nun İslam'la olan savaşını ifşa ediyor. Aynı zamanda ABD'nin NATO'yu kullanarak Türkiye'yi nasıl 'savaşsız işgal' ettiğini de çarpıcı belgelerle ortaya koyan yazar, Derin NATO'nun 1990'dan sonra İslam dünyası ve Türkiye'ye çektiği 'örtülü operasyonları' belgeleriyle gözler önüne seriyor.

İşte kitaptan bazı çarpıcı başlıklar:

- *ABD, savaşmadan Türkiye'yi nasıl işgal etti?*
- *Misyoner okullarıyla Osmanlı nasıl çökertildi?*
- *Milli Eğitimi ABD Büyükelçisi mi yönetiyor?*
- *Hangi anlaşmalarla ABD ve NATO'ya Türkiye'yi işgal yetkisi verildi?*
- *15 Temmuz'da NATO işgali nasıl önlendi?*
- *1990'lardaki faili meçhul cinayetlerdeki Derin NATO parmağı nasıl deşifre oldu?*
- *Uğur Mumcu, Bahriye Üçok, Muammer Aksoy ve Ahmet Taner Kışlalı hangi Gladio belgesindeki talimatlar doğrultusunda öldürüldü?*
- *NATO karşıtı Eşref Bitlis Paşa ve ekibi neden tasfiye edildi?*
- *ABD'nin bugünkü Ortadoğu projesinin gerçek amacı ne?*

www.hayatyayinlari.com

9 786051 512792

twitter.com/hayatyayinlari
facebook.com/hayatyayinlari
Instagram.com/hayatyayinlari